

му най-к се дѣла сѣта крѣй него, и едѣвнъ задѣржалъ сѣлантѣ и заукътъ на тежикитѣ си въздѣшкѣ. Дѣтѣо вѣче не чуваѣо трѣпанѣо на крабѣитѣ, то лѣнѣло съасѣнъ изнурѣно и тежѣо дѣшало. Но на сѣмъ, чѣсто лицѣто му озѣрѣвало странѣо уснѣнака и съ едѣвнъ чутъ гласъ, то блѣнувало:

— Идѣака дѣ крабѣитѣ!... Маничко мѣо, колѣо сѣмъ се усѣвѣтъ!... Чукайтѣ, чукайтѣ мѣ, нѣкѣитѣ, по прозорѣца. Егѣо мѣ, азъ идѣвнъ, идѣвнъ!...

Бѣла свѣжа пролѣтна утрѣнѣ, и отъ

яснѣо и уснѣжнѣо небѣ надѣ Софѣа банѣа ло нѣмъ земѣа сѣмѣна свѣтѣлна. Шумѣнѣо водѣитѣ на мѣлнѣитѣ потоѣи и отъ нѣвнѣа земѣа се едѣгала въ въздуза снаѣ пара...

И тоѣн дѣнъ дошли крабѣитѣ. Пѣкъ сѣтѣо зачукаѣи по снѣоо стѣнѣо, но вѣче нѣмѣло кой да ги чуѣ. Мѣлнѣа засѣлаѣ своѣ аѣченѣ, нѣпробудѣнъ сѣмъ. Той бѣлѣ ослѣпѣлѣ за всѣкоѣа своѣитѣ хубѣви жѣрѣнѣ очѣ. И да тѣмъ очѣ, сѣга сѣта надѣ него, плачѣла безутѣшно горѣта му най-жѣца...

Софѣа, априлѣ 935 г.

Хр. Стоѣловъ

Вечеръ

Люлѣятъ клѣни дърѣсѣта,
Вѣтрѣцъ тихѣчѣо зѣвѣ,
А въ своѣта лѣдѣа лунѣа
заплуѣа въ сѣмѣоо небѣ.

Блѣщунѣатъ жѣлтѣитѣ звездѣчѣи
и прѣскаѣтъ златѣа свѣтѣлна,
съ огнѣнитѣ си очѣчѣи,
тѣ млѣватъ роднѣа земѣа.

Иванъ Фичѣвъ

Букварѣ

Книжѣа малѣа азъ сѣмъ,
букварѣ не зѣватъ,
въ мѣнѣ дѣцѣта учѣтъ
сѣтѣо писѣо да четѣтъ.

Малѣа сѣмъ, но силѣа
и потрѣбѣна всѣмъ чѣстъ,
но за знѣнѣнѣо
тѣврѣа сѣмъ основа азъ.

Иванъ Фичѣвъ

Ученичѣа

Ученичѣа азъ сѣмъ вѣче,
гледѣя, уѣтѣри се!
Щѣомъ букварѣнѣо мѣ видѣнѣтъ,
самѣчѣнъ сѣти се!

И тетрадѣа, блокѣа, кредѣи
нѣмаѣтъ азъ при мѣнѣ?
най прилѣжнѣа да бѣдѣа,
знѣйтѣ — тѣй го исѣкамъ!...

Иванъ Фичѣвъ

